

Přízraky
domu
Carrowů

Darcy Coates

PŘÍZRAKY DOMU CARROWŮ

THE CARROW HAUNT

Copyright © Darcy Coates 2018

All rights reserved.

Všetchna práva vyhrazena.

*Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Vendula Šumanová, 2020

Cover © Sabina Chalupová, 2020

© DOBROVSKÝ s. r. o., 2020

ISBN 978-80-7642-997-0 (pdf)

PŘÍZRAKY DOMU CARROWŮ

DARCY COATES

KAPITOLA PRVNÍ: Vážení hosté

Remy na široké kamenné verandě rozechvěle čekala na dodávku, která se k ní s křupáním blížila po příjezdové cestě vysypané štěrkem. Byl skoro úplněk a světlo měsíce se rozlévalo po přerostlých keřích, které ztratily svůj původní tvar daný zahradníkem, a dopadalo na kamenný domek pro hosty. V dáli se o útesy rozbíjely vlny.

Přestože byl podzim a vál chladný vítr, prohlídka byla plně obsazená. Z místa, kde stála, viděla tváře namačkané na okénka dodávky. Některé se široce usmívaly, v jiných byly patrné obavy. Všechny vyhlížely dům, k němuž měly namířeno. Remy se snažila potlačit svá vlastní očekávání.

Minibus se došinul na místo a zastavil. Ze sedadla pro řidiče vyskočil Jones a prudce otevřel posuvné zadní dveře. Remy měla Jonese ráda. Táhlo mu už na osmdesát, ale jeho šlachovité tělo stále kypělo energií. Platila mu za to, že sem svážel hosty z jejich hotelů a domovů a zase je vozil zpět. Svůj úkol plnil s neutuchajícím úsměvem na tváři a hostům se dychtivě, i když poněkud nemožně klaněl. Pro Remy pracoval už téměř dva roky, ale nikdy nepřijal její pozvání prohlédnout si sídlo Carrow i zevnitř.

Z dodávky vystoupilo osm návštěvníků, směsice mladých i starších lidí. Jones je pozdravil rychlou úklonou a vedl je k verandě. Pod schody se celá skupina zastavila a prohlížela si dům, zahrady, impozantní kamenné štíty a temná okna.

Remy zaujala nacvičenou pózu. Jednu nohu předsunula před druhou, aby zdůraznila siluetu svých šatů. Pravou ruku si dala v bok, levou rukou zamávala. Zhluboka se nadechla a silným hlasem, který se rozléhal do noci, pronesla: „Vážení hosté, vítejte v nechvalně proslulém sídle Carrow. Upřímně doufám, že vás během vaší návštěvy nepotká žádné neštěstí.“

Uvědomovala si, že ve svých šatech inspirovaných módou počátku dvacátého století musí vypadat komicky, ale kostým byl součástí zážitku. Hosté neplatili jen za to, že mohou navštívit nejstrašidelnější dům ve státě, ale za celkový *zážitek*. Remy dobové šaty a zaprášené knihy zbožňovala a neměla problém se přizpůsobit. V upjatém stejnokroji z černého hedvábí vypadala jako hospodyně z období vlády krále Eduarda a dokonale zapadala do atmosféry příběhu.

Hosté reagovali dobře. Někteří se chichotali, jiní přikyvovali. Jedna dáma ve středních letech dvakrát tleskla. Remy spustila ruku z boku a otočila se tak, aby rozevlála jak černou sukni, tak své dlouhé černé vlasy, přičemž doufala, že u toho působí dostatečně dramaticky. Potom svému obecenstvu věnovala upřený pohled. „Dnes večer si vyslechnete příběhy děsivé jako zlý sen. Na vlastní oči spatříte pokoje, kde se odehrála nepředstavitelná hrůza. A možná se setkáte i s bytostí, která nepochází z říše smrtelníků.“ Zvedla prst a povytáhla obočí. „Váš řidič teď odjede a vrátí se až za necelé tři hodiny. Pokud se obáváte, že nemáte dostatek odvahy, nyní máte poslední možnost odejít bez újmy.“

Návštěvníci se po sobě podívali, ale žádný se nepohnul. Nikdo se nikdy nerozhodl odejít, ale Remy několik vteřin dramaticky mlčela a užívala si vzrůstající napětí. Poté se uvolnila, přestala hrát svou roli a pokynula skupince, aby ji následovala. „Tak dobře, skvělé! Pojdte za mnou nahoru, přátelé. Já jsem Remy a už se nemůžu dočkat, až vás domem provedu.“

Několik lidí se ještě zasmálo a celá skupina se po čtyřech ochozených kamenných schodech přesunula na verandu. Remy ustoupila do stínu vstupních dveří, aby jim udělala místo. Pečlivě si svou skupinu prohlédla. Byly v ní dvě ženy středního věku, nejspíše sestry nebo blízké přítelkyně, zavěšené do sebe. Tři mladíci působili jako turisté ze zahraničí. Jeden plešatící muž šilhal přes kulaté obroučky svých brýlí a neustále si uhlazoval sako. Pak tu byla žena, která působila rozpačitě a zároveň nadšeně z toho, co ji čeká, a tiskla rty k sobě v potlačovaném úsměvu. Jako poslední šel vysoký, tmavovlasý muž, který lhostejně bloumal za ostatními, ale oči mu v šeru svítily.

Remy si dala ruce v bok. Byla malá, a tak musela natahovat krk, aby na všechny viděla. Přesto dbala na to, aby se všemi udržovala oční kontakt. „Netrpí někdo z vás nějakými záchvaty? Neberete léky na srdce? Dělá někomu potíže vyjít schody nebo dlouhá chůze?“ Všechny tyto otázky už návštěvníci zodpověděli, když si rezervovali místo na prohlídce, ale Remy se ještě ujistila, že všichni zavrtěli hlavou, než pokynula Jonesovi postávajícímu u dodávky, že může odjet.

Usmál se a přikývl. Nastoupil, zabouchl dveře a šlápl na plyn. Motor zařval a zvuk chřoupajícího šterku postupně slábl, jak auto rychle mizelo směrem do města. Byla to hodina jízdy, ale Jones zřejmě raději trávil čas na cestě, než aby čekal před domem.

„Tak dobrá,“ zazubila se Remy na svou skupinku. „Jsem ráda, že jste tu dnes večer všichni se mnou. Bude to velký zážitek. Provádím tu každý týden už skoro dva roky a tenhle dům mě nepřestává překvapovat. Než začneme, v rychlosti vás seznámím s několika pravidly. Nevzdalujte se od skupiny. Některé části domu nejsou tak stabilní, jak vypadají, a já bych nerada strávila večer vyplňováním papírů pro pojišťovnu. Na nic nesahejte, i kdyby vás to sebevíc lákalo. Většina zdejšího nábytku je starožitná a od majitelů je velmi laskavé, že nám dovolí si dům prohlédnout. Takže jim nic neponičme, dobrá?“

Odmlčela se, aby všichni mohli přitakat, a pak pokračovala: „Ukážu vám, kde jsou toalety, jakmile půjdeme kolem. Uvnitř domu je zakázáno fotografovat – to je rozhodnutí majitelů, ne moje –, ale venku fotit můžete. Na to bude čas před odjezdem. Některým hostům se dokonce podařilo zachytit nějaký nadpřirozený úkaz. Pokud se s něčím takovým setkáte, budu vám neskonale vděčná, když mi fotky pošlete mailem. To je asi vše. Začneme?“ Návštěvníci opět pokývali hlavami, a tak se Remy protáhla dveřmi a pokynula jim, aby šli za ní.

V domě byla už hodinu před začátkem prohlídky a před příjezdem hostů úmyslně pozhasínala všechna světla. Nyní stiskla vypínač a světlo zalilo vstupní halu i se všemi jejími poklady. Hosté zalapali po dechu a uznale vydechli. Remy se musela usmát, když ještě jednou použila svůj divadelní hlas a zvolala: „Drazí přátelé, vítejte v obávaném domě Carrow!“

KAPITOLA DRUHÁ: Chladné oči

Okamžik, kdy svým hostům poprvé odhalila interiér domu Carrow, patřil k Remyiným nejoblíbenějším součástem její

práce. V budově se dokonale snoubily dekadence a postupný úpadek. Remy dala návštěvníkům chvíli, aby obdivovali vysoko zavěšený lustr obalený pavučinami, úžasně dvojité schodiště ztrácející se ve stínech v zadní části vstupní haly, rozřezané portréty na zdech a mahagonová křesla se stále patrnými stopami po úderech sekyrou.

Pokynula návštěvníkům, aby postoupili dále. „Sídlo Carrow původně vybudoval pan John Carrow a jeho žena Maria v roce 1901. John byl velmi váženým lékařem, ale obchodního nadání se mu zřejmě nedostávalo. Budovu navrhoval s myšlenkou, že zde otevře klimatické lázně. Věřil, že slaný mořský vzduch může vyléčit celou řadu neduhů. Návštěva lázní byla tehdy už po desetiletí oblíbenou kratochvílí společenské smetánky, tato móda však začala naneštěstí upadat právě v době, kdy John otevřel své Lázně a sanatorium Cliffside.“

Remy své hosty přivedla k sérii černobílých fotografií na zdi poblíž dveří a znovu jim dala chvíli, aby si snímky prohlédli. Zachycovaly budovu nepříliš odlišnou od moderní verze sídla Carrow – rozsáhlé kamenné sídlo s desítkami vysokých, tmavých oken. Hlouchky pacientů seděly v upravené, novější přední zahradě, někteří zabalení v dekách, jiní usazení v proutěných kolečkových křeslech, a kolem nich postávaly ošetřovatelky. „Ty dost movité na to, aby si mohli dovolit přemrštěné ceny resortu, však příliš nenadchla zdejší pravidla. John Carrow striktně vyžadoval dodržování večerky v půl osmé, trval na tom, aby se jeho pacienti dvakrát denně koupali v ledovém oceánu, a nepovoloval jim žádný cukr, tuky ani alkohol. Instituci od prvopočátku sužovaly finanční problémy.“

Remy pomalu couvala a směřovala prohlídku ke sbírce začernalých starožitností naaranžovaných na stole v rohu vestibulu. „V roce 1906, necelých pět let poté, co

dům dostavili, v jednom ze salonků vypukl požár a šířil se budovou jako... no, jako požár.“

Byl to chabý vtíp, ale pár lidí se vždycky zasmálo. Remy počkala, až se návštěvníci zase ztiší, pak pokračovala ve výkladu. „Dolní podlaží západního křídla a horní patro utrpěly vážné škody. Přestože byla celá událost později prohlášena za nehodu, mnoho lidí podezřívalo Johna a jeho manželku Marii z toho, že požár založili sami ve snaze zbavit se starostí s nemovitostí, která se pro ně stala přítěží. Pokud to skutečně byl jejich plán, pak dozajista vyšel. Od pojišťovny dostali významnou částku a použili ji na přestavbu budovy.“

Remy návštěvníkům pokynula k fotografiím zachycujícím proutěná kolečková křesla, kachlíčkové vany a sestry v uniformách, poté rozmáchlým gestem ukázala po opulentním vestibulu. „Resort předělali na luxusní hotel, který pojmenovali Hotel Carrow. Solné koupele vystřídala hedvábná prostěradla. Z ozdravných nápojů se staly koktejly. Zdravotnický personál byl propuštěn a nahrazen služebníky, komorníky a skupinou bavičů. Během tří týdnů se Hotel Carrow ze zastaralého, nudného sanatoria přeměnil na nejmódnější místo v okolí, a to i přes svoji odlehlou polohu. Tak tomu zůstalo po dalších šest klidných let.“

Průvodkyně zlověstně povytáhla obočí a otočila se směrem k ušákům, které stály před nádherným krbem zdobícím druhou stranu vestibulu. „John a Maria Carrowovi si v nadšené snaze vdechnout svému hotelu nový život pořádně neprověřili minulost svých zaměstnanců. Kdyby to udělali, zjistili by, že jejich zahradník, Edgar Porter, byl před pouhými čtyřmi lety zproštěn obvinění z vraždy. Podezřívali ho ze zabití manželky, ale pro nedostatek důkazů byl následně propuštěn. Zajímalo by mě, zda by porota došla k jinému závěru, kdyby věděla, že oběť byla

zahradníkovou *třetí* ženou a že předchozí dvě během prvního roku od svatby zmizely a už je nikdy nikdo neviděl.“

Skupinou proběhl šepot. Jedna z mladších dam si přiložila ruku na ústa, aby ztlumila nervózní uchichtnutí.

Remy, potěšena reakcemi, které její příběh vyvolal, mírně sklopila bradu a nechala stíny, aby si hrály s rysy jejího obličeje. „Večer desátého listopadu roku 1912 vzplanul v kuchyni oheň. Nenapáchal sice větší škody a byl rychle uhašen, ale John a Maria nechali dům evakuovat. Když se zaměstnanci ráno vrátili do práce, dveře byly zamčené a na lístku přibitém na dřevo stálo, že Hotel Carrow je kvůli renovaci mimo provoz. Jak si dokážete představit, začaly se šířit drby. Dva požáry v šesti letech? Budto se jednalo o jeden z nejsmolařtějších domů v zemi, nebo v tom bylo něco nekalého.“

„Hotel Carrow zůstal zavřený téměř čtyři měsíce. Když se znovu otevřel, John stál ve dveřích sám. S hlavou skloněnou a s rukou položenou na srdci oznámil, že jeho žena zemřela. Pohled na hotel v plamenech, už podruhé za tak krátkou dobu, jí způsobil takové utrpení, že jí puklo srdce a její život vyhasl.“ Remy napodobila jeho postoj, také si položila ruku na hrud' a sklonila hlavu. Pak zase vzhledla. „Hosté změnu v Johnově vzezření připisovali zármutku.“

„Proboha,“ vzdychla jedna z dam středního věku, která pochopila i to, co Remy neřekla, a pevněji stiskla paži své spoléčnice.

„Na základě dostupných informací se zdá, že oheň založil zahradník, Edgar Porter. Ukryl se v domě, zatímco evakovali hosty a zaměstnance, a jakmile v domě osaměli, Johna a Marii zavraždil. Tehdy s nimi žil už téměř šest let a celou dobu pečlivě studoval Johnův styl mluvy, jeho způsoby a smích. Lidé říkají, že si byli vzhledově velmi podobní, což se ještě umocnilo, když Edgar začal nosit oblečení svého bývalého zaměstnavatele. Na znovuotevření

Hotelu Carrow byl najat nový tým zaměstnanců a nikdo z hostů se nevyptával, jak je možné, že muž, který je vítá, je o pár centimetrů vyšší a o něco vyzáblejší než dřív.“

Remy se otočila zády ke krbu a zdvihla ruku směrem k nádherné olejomalbě, portrétu, který visel nad ním. Shlížel na ně hubený muž s propadlými tvářemi, stříbrnými vlasy a přísnýma očima. „Edgar si tento portrét nechal namalovat šest měsíců poté, co převzal Hotel Carrow. Zřejmě tím chtěl potvrdit, že budova patří jemu.“

„Zvrhlík už od pohledu,“ řekl baculatý muž s brýlemi. Prstem si je postrčil blíže kořenu nosu a zakýval se na nohou. „Jako by se mu mozek jen hemžil zvrácenými myšlenkami.“

„Možná tomu tak bylo. Pověst sídla Carrow coby nejstrašidelnějšího domu ve státě je téměř výhradně jeho zásluha.“ Remy pohledem ještě chvíli spočívala na obraze, který už důvěrně znala. Byl to podařený portrét. Šedé oči zahradníka na oplátku sledovaly Remy, kamkoli se pohnula. Naskočila jí husí kůže. Otočila se k obrazu zády a obdařila své hosty úsměvem. „Vydáme se nahoru, ano?“

Po zaprášeném, opotřebovaném koberci je vedla do zadní části vestibulu, ke schodišti. Jak začali stoupat vzhůru, dřevo vrzalo a Remy si všimla, že se obě dámy ve středních letech drží zábradlí tak urputně, jako by čekaly, že se schody každou chvíli propadnou.

Muž s brýlemi vyběhl několik schodů, aby se dostal k Remy blíž. „Bydlí tu ještě někdo?“

„Ne, už téměř dvacet let ne.“ Schodiště bylo zahnuté, a tak Remy zůstala stát na podestě, aby ji slyšeli i ostatní hosté. „Pochopíte proč, až vám o historii budovy povím víc. V osmdesátých letech se uvažovalo o zbourání domu a výstavbě něčeho méně pochmurného, ale pozemek nemá žádnou hodnotu a je příliš vzdálený od města, aby se dal k něčemu využít. Poslední majitelé přijali budovu i s její

pověstí strašidelného domu a umožnili mi pořádat tyto prohlídky.“

Z místa uprostřed schodiště, kde nyní stáli, měli úžasný výhled dolů do vstupní haly. Remy ukázala na křesla, prošlapaný koberec a nádherně vyřezávané dveře. „Většina nábytku pochází ještě z Edgarových dob. Nějakou dobu byl uskladněný jinde, ale když hotel zavřel natrvalo, přivezli ho zpátky. V pokojích pro hosty uvidíte i nějaké původní postele a skříně.“

Pokračovala po schodech nahoru a zvýšila hlas, aby měla jistotu, že ji všichni uslyší. „V sídle Carrow je dvacet dva pokojů pro hosty. Dole jsou společenské místnosti, v podkroví ubytování pro zaměstnance. Majitel domu – nejprve John, poté Edgar – vždy pobýval v pokoji s nejlepším výhledem na oceán. Tam se podíváme o něco později. Nejprve nahlédneme do pokoje číslo osm.“ Nad schody zabočila doleva do vysoké chodby, která vedla hlouběji do domu. Přestože byla stropní svítidla rozsvícená, chodba působila velmi stísněným a ponurým dojmem. Remy koutkem oka sledovala, jak ji všichni hosté následují přede dveře s malou bronzovou cedulkou „Pokoj č. 8“. Stávalo se, že někteří návštěvníci v chodbě bojovali s klaustrofobií, ale dnešní skupina to zvládala dobře.

Remy otevřela dveře a ustoupila, aby skupinka mohla projít dovnitř. Pokoj číslo osm se na první pohled nijak zvlášť nelišil od ostatních pokojů. Vysoká klenutá okna skýtala výhled na oceán – i když nebylo vidět o moc víc než drobné odlesky měsíčního svitu na převalujících se vlnách – a pokoj byl vyplněn dekadentním, starobylým nábytkem. Remy do vytapetovaného pokoje vešla jako poslední a oprášila si dlaně o černé hedvábné šaty. „V roce 1913, osmnáct měsíců poté, co Edgar nahradil svého někdejšího zaměstnavatele, byl v tomto pokoji ubytován Albert Geiger, který zmizel. Jako poslední ho viděl komorník. Pomáhal

opilému Geigerovi do postele. Edgar řekl policii, že viděl Geigera, jak brzy ráno opouští hotel na koni. Někteří ale poukazovali na to, že tato verze příběhu nedávala smysl. Zaprvé, Geiger do hotelu přijel v kočáru, ne na koni. Zadruhé, ve skříni zůstalo jeho oblečení. Zatřetí, Geiger by známý tím, že vyspával do oběda, obzvlášť poté, co večer předtím pil. A hlavně, nikdo ze zaměstnanců – ani ti, kteří pracovali na zahradě už od čtvrté ranní – nemohl Edgarovu verzi potvrdit.“

„Ale Edgar – nebo John, jak byl známý policistům – byl uznávaný gentleman, a tak se věřilo spíše jemu než ostatním. Geigerovo zmizení bylo roky záhadou. Ale devět dní poté, co se po něm slehla zem, si hosté ubytovaní v pokoji číslo osm stěžovali na zápach. Byli okamžitě přestěhováni do jiného pokoje, ale pokojská si později o té noci do svého deníku zapsala něco velmi zvláštního.“

Remy sáhla do skryté kapsy svých šatů a vyndala černý kožený zápisník, ve kterém měla poznámky k prohlídce. Nalistovala k první záložce a začala číst: „Nemohla jsem spát. Šla jsem se napít do kuchyně. Po cestě jsem uviděla pana Carrowa, jak z pokoje číslo osm táhne pytel. Vypadal překvapeně, že mě vidí. Obsah pytle příšerně páchl, s takovým smradem jsem se jaktěživa nesetkala. Když jsem se zeptala, co v pytli je, pan Carrow odpověděl, že v pokoji pošlo zvíře. Zapomněl si snad někdo z hostů svého mazlíčka? Pytel byl velký, ale pan Carrow nedovolil, abych mu pomohla, a poslal mě zpět do postele. Je to velmi zvláštní.“ Remy zaklapla zápisník. „Služebná Josefína druhého dne ráno, krátce poté, co jí začala služba, zmizela.“

„Byl v tom pytli ten muž?“ zeptala se světlovlasá žena. „Geiger?“

„Nikdy se nedošlo k jasnému závěru, ale tato možnost se ze všech verzí jeví jako nejpravděpodobnější.“ Remy

vložila zápisník zpět do kapsy a protáhla se mezi hosty ke skříni. Její těžké vyřezávané dveře při otevírání zaskřípěly a Remy ucítila známý zatuchlý zápach. „Pokud přemýšlíte, jak mohlo být tělo v pokoji ukryto tak dlouho – každá skříň v domě měla falešná záda, zřejmě kvůli vytvoření skladovacích prostor. Policie později našla v tom malém výklenku stopy tělesných tekutin.“

Stiskla skrytou kliku na zadní stěně skříně a dřevěný panel vypadl. Návštěvníci se shlukli za ní. Někteří si drželi nos pro případ, že by toxický zápach ani po letech nevyvanul. Kumbál za skříní byl malý, zhruba třicet centimetrů hluboký a něco přes metr vysoký. Dospělý muž by se do něj sotva vešel. V ponurém světle nebylo vidět o moc víc, než že dřevo je místy vybledlé.

Obklopena svými společníky mohla Remy ztišit hlas a varovat je šeptem. „Někteří hosté tvrdili, že z této skříně slyší klepání. Ozývalo se i před tím, než byla vražda odhalena. Příběhy všech hostů se shodovaly. Host ležel v posteli a chvílku před usnutím uslyšel jemné *ťuk, ťuk, ťuk*... Jedna žena říkala, že to znělo, jako by někdo prosil, aby ho pustila ven.“

Hosté reagovali buďto tím, že se nahnuli výklenku blíže, nebo se naopak odtáhli. Několik žen se nervózně zasmálo a muž s brýlemi se opět začal pohupovat na patách.

„Ale chytili ho, ne?“ To promluvila žena středního věku, ta, která z dvojice působila tišším dojmem. Její rozechvělý hlas naznačoval, že účast na prohlídce byla spíše nápadem její přítelkyně. „Když policie našla krev...“

„Na tu nepřišli dříve než téměř osm let po Geigerově smrti.“ Remy opatrně nasadila falešná záda skříně zpět na místo a výklenek zakryla. „Edgar coby majitel Hotelu Carrow zavraždil během svého působení nejméně dvacet devět hostů a zaměstnanců. Možná byl zodpovědný i za některé z dalších šedesáti tří zmizelých.“

V reakci na tato slova několik lidí zalapalo po dechu a několik hvízdl. To nebylo nic výjimečného. Sídlo Carrow bylo sice výskytem paranormálních jevů proslulé, většina lidí ale neznala celou jeho krvavou historii. Jen vysoký tmavovlasý muž, jenž se zdržoval v zadní části skupiny, nepůsobil překvapeně.

„Hotel Carrow míval dva druhy hostů,“ pokračovala Remy a zavřela dveře skříně. „Bohaté prominenty, kteří sem jezdili kvůli výhledům a zábavě, a cestovatele, kteří putovali po pobřeží. Jak hotel stárl a ztrácel na oblibě, poměr hostů převážil ve prospěch těch méně movitých.“

„Cestování na velké vzdálenosti – obzvláště, pokud člověk cestoval sám – v té době platilo za cosi riskantního, dobrodružného. Nebylo nijak neobvyklé, že se občas někdo po cestě ztratil. A přestože k šokujícímu počtu zmizení v této oblasti došlo v době, kdy měli cestující zrovna pobývat v Hotelu Carrow, ne všechna zmizení byla nahlášena policii a ještě méně se jich vyšetřovalo. Geigerův příběh je významný, protože to byl první známý muž, který zmizel. Ale zdaleka nebyl poslední.“ Remy se na skupinu smutně pousmála a pokynula ke dveřím. „Teď půjdeme do Louisa pokoje.“

KAPITOLA TŘETÍ: Skvrny na stěnách

Remy vedla skupinku chodbou na druhou stranu domu. Kráčela pomalu, aby všichni měli čas prohlédnout si vybledlé tapety s červeným vzorem a olejomalby pověšené na zdech mezi jednotlivými pokoji. Jejich kroky tlumil běhoun, ale prkna stejně skřípala námahou. „Ve většině těchto pokojů dříve či později někdo zemřel. Edgar si s oblibou vybíral své oběti, když se do hotelu zapisovali, a přidělil jim pokoj co nejdál od ostatních hostů. Potom

k nešťastníkům přišel uprostřed noci a buďto je uškrtil, nebo jim v některých případech podřízl krk. Žádní komplikové nebyli nikdy formálně obviněni, ale mnoho lidí se domnívá, že mu alespoň jeden nebo dva zaměstnanci pomáhali. Určitě potřeboval pomoc s praním krvavého povlečení a zbavováním se těl a osobních věcí zemřelých.“ Remy se zastavila před pokojem číslo devatenáct, otevřela dveře a usmála se. „Můžete dovnitř.“ Tak jako poprvé, počkala, až se všichni vtěsnají do pokoje. Byl téměř stejný jako ten předchozí, až na mahagonový stolek. Na skle byla dlouhá, ošklivá prasklina. „Dvě noci tady strávila jistá Louise Smallová a její osobní komorná. Než zmizely. Další host, který se s Louise během pobytu spřátelil, zavolal policii. Policisté prohledali její pokoj a na zrcadle toaletního stolku našli prasklinu. Edgar tvrdil, že Louise svůj pobyt zkrátila a jedna ze služebných potom při uklízení zakopla a upadla na zrcadlo. Policie jeho vysvětlení přijala a případ uzavřela.“

„A to bylo všechno?“ zeptal se jeden z mladíků, odhrnul si vlasy z tváře a sraštil obočí. „Prostě mu jen tak uvěřili?“

„Nezapomínejte, John Carrow byl uznávaný člen místní společnosti. A hlavně na malých městech, jako jsou ta v blízkosti tohoto domu, převládalo pevné, podvědomé přesvědčení, že bohatí a mocní lidé nemohou být zločinci. Kradli a zabíjeli jen pobudové. Ale zámožní lidé? Ti by se k takovému chování přece nesnížili.“ Remy pokrčila rameny. „Nechci se pouštět do debat o politice, ale někdy si říkám, jestli se v tomhle společenský přístup vůbec změnil. I v dnešní době může někdo strávit roky ve vězení za to, že kradl v obchodě, ale bankéři, kteří vytunelují miliony ze svěřeneckých fondů, dostanou jen naplácáno přes ruku za špatné chování.“

Muž s brýlemi se předklonil, aby mohl zrcadlo prozkoumat zblízka. „Ale nezačala se policie zajímat více,

když nahlášených zmizení přibývalo? Říkala jste, že se to dělo osm let, nebo ne?“

„To je pravda. A hlavně ke konci Edgarovy kariéry už někteří místní začali mít podezření. Ale získat důkazy nebylo snadné a jeden nebo dva zaměstnanci vždy potvrdili alibi svého zaměstnavatele. Edgar Porter byl podle všech svědectví současníků velmi inteligentní muž. Zdá se, že své zločiny pečlivě plánoval.“ Remy ukázala na prasklé zrcadlo. „Louisino tělo se nikdy nenašlo, ale její příběh tady nekončí.“

„Zrcadlo ze stolku někdo den po policejním vyšetřování sundal a zničil. Edgar tu nechal pověsit úplně nové zrcadlo. A to o dvě noci později, když v pokoji nikdo nebyl, znovu prasklo.“

„Tak tady končí legrace,“ zamumlal jeden z mladíků.

„Služebná to nahlásila ráno. I druhé zrcadlo zaměstnanci vyměnili. O pět nocí později pak jeden pár, který byl v pokoji ubytován, svým křikem vzbudil polovinu hotelu. Tvrdili, že je probral ženský pláč, a když se snažili zjistit, odkud zvuk přichází, sklo prasklo vedví.“

Remy opatrně, aby se zrcadla nedotkla, prstem okopírovala délku tmavé praskliny. „Potom dali ten stolec se zrcadlem do skladu, ale současní majitelé domu ho vrátili sem do pokoje. Několik lidí, včetně dvou vyšetřovatelů paranormálních jevů, kteří tu před pár lety byli, tvrdilo, že když bylo zhasnuto, slyšeli v pokoji praskání skla.“

Remy nechala svá slova chvíli viset ve vzduchu. Zdálo se, že většina návštěvníků je příběhem nadšená. Pouze ta zakřiknutější z obou žen středního věku vypadala nervózně.

Remy si olízla rty. „Několikrát nám něco takového líčili i návštěvníci prohlídek. Tohle nenabízím každé skupině, ale... chtěli byste si to vyzkoušet? Poslouchat, co uslyšíte, když zhasnu světla?“

Nabídka vyvolala záplavu šepotu a nervózního smíchu. I plavovlasá žena se přestala stydět a rozzářily se jí oči.

Remy si dala záležet, aby navázala oční kontakt s každým z hostů a počkala na jejich souhlas nebo pokynutí hlavou. Poté přešla pokoj ke dveřím. „Zůstanu u vypínače, kdybychom chtěli zase rychle rozsvítit. Snažte se nehýbat a být co nejtišeji. A nesahejte na zrcadlo.“

Stiskla vypínač. Stropní světlo zhaslo. Závěsy byly zatažené a pokoj se ponořil do dokonalé tmy.

Remy zavřela oči a nechala se pohltit tlumenými zvuky v pokoji. Slyšela, jak ostatní dýchají. Jeden z hostů nahlas polkl. Někdo přenesl váhu z nohy na nohu a prkna pod ním zaskřípala.

Tuto možnost dosud nabídla asi dvaceti skupinám a jenom tři slyšely zvuky. Remy počítala vteřiny. Nechtěla nechat své hosty ve tmě příliš dlouho, když její vlastní úzkost každou vteřinou stoupala.

Třicet vteřin.

Některá z žen se zhluboka nadechla. Někdo další opět přešlápl.

Čtyřicet pět.

„Slyšeli jste to?“ zazněl nalevo od Remy pronikavý šepot. Otočila se na tu stranu.

Všichni zatajili dech. Velmi tiše, téměř neslyšně zazněl vysoký skřípavý zvuk připomínající skleněné krystaly, které se třou jeden o druhý. Remyin srdeční tep se zrychlil. Držela ruku na plastovém vypínači, ale váhala, jestli ho má zmáčknout. Napínala uši, aby zaslechla víc.

„Rozsviňte. Prosím!“

Remy stiskla vypínač a zamrkala do ostrého světla.

Jedna z žen středního věku držela svou přítelkyni kolem ramen. Ta měla vytřeštěné oči a třásla se. „Slyšeli jste to?“ zvolala a její oči těkaly po místnosti. „Slyšeli jste to skřípění?“

Brýlatý muž zíral na Remy. „To nebyl žert, že ne?“

Zvedla ruce nahoru a ukázala dlaně, aby všichni viděli, že v nich žádné sklo nemá. Chvěly se jí prsty, a tak ruce spustila zase dolů a spojila je za zády.

„Mohlo to být něco jiného,“ řekl jeden z mladíků. Ruce měl zkřížené na prsou, ale oči mu zářily zaujetím. „Třeba... Tohle okno je obrácené směrem k oceánu, že? Mohla to být velká vlna nebo něco podobného.“

„To je možné,“ přitakala Remy vstřícně. Byla ráda, že se jí netřese hlas. „Navíc, tohle je starý dům. Někdy, když se večer ochladí vzduch, se prkna v podlaze potřebují usadit.“

Žena zakroutila hlavou. „Vím, co jsem slyšela, a nebyly to vlny ani žádná podlaha. Pusťte mě z tohohle zatraceného pokoje.“

„Samozřejmě.“ Remy otevřela dveře a pokynula hostům, že mohou odejít. „Jste v pořádku? V kuchyni je teplo a příjemně, kdybyste tam chtěla zbytek prohlídky počkat.“

Když žena míjela Remy, vrhla na ni přísný pohled. „Chci ven z pokoje, ne ukončit prohlídku. Jenom už nezhasínejte světla, ano?“

Remy přikývla. „Dobře. Slibuji. Všem ostatním je dobře?“ Prohlížela si obličej lidí, kteří kolem ní procházeli. Na několika tvářích se objevily krůpěje potu, ale jinak její skupinka vypadala spokojeně. „Půjdemte tedy dál. Kéž bych mohla říct, že od této chvíle už bude prohlídka příjemnější, ale tenhle dům mi práci zrovna neusnadňuje.“

KAPITOLA ČTVRTÁ: Zločiny

Remy vyndala z kapsy šatů starodávné kapesní hodinky a podívala se na ně. Hodinky kdysi patřily její prababičce a s estetikou éry krále Edwarda ladily lépe než náramkové hodinky. Prohlídka trvala tři hodiny – tak dlouho vydržel

průměrný host dávat pozor, než ho přemohla únava a ospalost. Na probrání všech záhad domu nikdy nebylo dost času. Remy skupinu prováděla po těch významnějších pokojích a vyprávěla některé ze svých oblíbených příběhů.

Amatérští badatelé kdysi vyfotili bílou šmouhu v části domu obývané zaměstnanci, a tak Remy vyndala fotografie ze svého zápisníku a nechala je kolovat. V jednom z pokojů strávili nějaký čas prohlížením zničené tapety, kterou údajně roztrhala jedna z Edgarových obětí. Prohlédli si trasu, kterou putovala nechvalně známá „Šedá dáma“. Potom už z plánovaných tří hodin zbývalo jenom dvacet minut a Remy je odvedla zpět ke schodům. „Probrali jsme Edgarovy podvody, oběti a vítězství. Teď jsem si jistá, že chcete slyšet také o jeho zkáze.“

Odpovědí byl sborový souhlas. Remy se zastavila na podestě, ze které byl nejlepší výhled na vstupní halu, a zasmála se. „Drobné náznaky podezření vůči Edgarovi se kupily už roky. Žádné obvinění samo o sobě nemělo dostatečnou váhu, ale střídala se jako kapky vody v poháru, který byl stále plnější a plnější, až přetekl. Stalo se tak díky pokojské jménem Sarah. Druhého března roku 1921 přiběhla na policejní stanici, hysterická a krvácející z rány na krku. Z Carrow do města běžela čtyři hodiny a celou tu dobu si ránu držela rukama. Než dorazil lékař, s přerývaným dechem ze sebe vysoukala svůj příběh.“

Šla do sklepa domu pro pytel mouky, která byla potřeba v kuchyni. Ve sklepě našla na zemi ležet tělo. Než se vzpamatovala a uvědomila si, na co se dívá, John se zjevil ze tmy a pořežal ji na krku. Utekla z domu s životem visícím na vlásku.

Díky jejímu příběhu pohár podezření přetekl, a to s plnou parádou. Nastalo pozdvižení a v podvečer už do Hotelu Carrow vtrhl dav třiceti civilistů. Někteří se vydali rovnou do sklepa, jiní si přinesli sekyry, nože a pušky

a prolomili hlavní vchod.“ Remy ukázala na záseky v ušácích a prořezané obrazy.

„Dav tehdy vedla Annabelle Carrowová, sestra Johna Carrowa, se kterou se nestýkal. Kvůli roztržce v rodině si v posledních deseti letech pouze psali dopisy. Není jisté, jestli svého bratra chtěla chránit, nebo obvinit. Víme jen to, že se na schodech setkali s Edgarem, který ji nepoznal. Začala křičet: ‚Podvodník! Podvodník! Tenhle muž není John, je to podvodník!‘ Muži, kteří se původně vydali do sklepa, ve stejnou chvíli vyběhli ven a křičeli, že našli světské pohřebiště. Už tak rozrušený dav to dohnalo k zuřivosti.

Někdo hodil lano přes lustr. Edgara k němu přivlekli, a než měla policie vůbec příležitost zakročit, byl zlynčován.“

Všichni hosté se podívali na zaprášený lustr a Remy věděla, že si představují šedovlasého muže, jak se zmítá na konci lana, a jásající dav kolem něj. Nenechala je, aby se tou představou zaobírali příliš dlouho, a pokynula směrem pod schody. „Následné policejní vyšetřování trvalo téměř čtyři roky. Ze sklepa byla vynesena těla. Ta, u kterých to bylo možné, byla identifikována a všechna byla náležitě pohřbena. Vyšetřování se podařilo uzavřít teprve v roce 1925.

Starý nábytek putoval do skladu a domu se začalo říkat sídlo Carrow. Poté zůstal devět let zavřený, dokud ho nekoupil pan Preston, movitý obchodník, se záměrem udělat z něj luxusní přímořské letoviště pro svou rodinu. Na renovaci domu najal čtyři stavební společnosti, ale všechny během prací odstoupily od smlouvy, když některý z jejich zaměstnanců přišel o život. Pan Preston zemřel na srdeční zástavu dříve, než měl možnost v tomto domě přenocovat.

Sídlo Carrow v průběhu dalších desetiletí vystřídalo téměř tucet majitelů. Všechny, kdo žili pod jeho střechem,

postihla nějaká tragédie. Poslední se stala před dvaceti lety. Během jednoho z krátkých období, kdy se budovu někdo snažil provozovat jako hotel, se uprostřed noci vydalo na prohlídku domu malé dítě, zamotalo se do provazů na půdě a uškrtilo se. Dalšího dne byl hotel uzavřen jednou provždy. Kromě krátkých pobytů souvisejících s výzkumem se tu od té doby nikdo bydlet nepokoušel.

Současní majitelé sídla Carrow dům koupili před pár lety téměř zadarmo a uvedli ho do původního stavu do té míry, jak jen to bylo možné. Na rozdíl od předchozích majitelů, kteří se snažili dům předělat, s radostí přijímají dům s celým jeho příběhem a oslavují jej takový, jaký je: Nejstrašidelnější dům ve státě.“

Když skupina procházela vstupní halou, boty návštěvníků klapaly po zaprášené dlažbě. Nezbývalo mnoho času, než po příjezdové cestě přirachotí Jones se svojí dodávkou, ale Remy měla v úmyslu ukázat svým hostům ještě jedno místo. Vzala petrolejovou lampu, kterou předtím odložila na stolek v zadní části místnosti, zapálila ji a počkala, až se plamen ustálí. Potom se vydala směrem k úzkým dveřím za kuchyní.

„Ve sklepě není elektrina,“ vysvětlila. „Schody jsou strmé, proto se prosím pohybujte opatrně a dávejte pozor, kam šlapete.“

Nervózní dáma pevně stiskla ruku své společnice, a dokonce ani mladí muži nevypadali dvakrát jistě. Remy šla první, lampu nesla vysoko, aby světlo posloužilo všem, a volnou rukou se držela zrezivělého kovového zábradlí, které je dělilo od strmého pádu dolů na dlaždice. Desítky služebných, které denně spěchaly po schodech nahoru a dolů, do kamene vyšlapaly úzkou cestičku.

Chladný, vlhký vzduch lechtal Remy v nose. Ve sklepě jí vždycky běhal mráz po zádech jako hejno neviditelných pavoučků. Ocitli se v hájemství služebných a lokajů, které

nemělo nic společného s luxusem zbytku domu. Schody byly strmé, strop nízký a nikdo se nesnažil pusté kamenné zdi nějak zútulnit.

„Dříve tu skladovali víno a sušené potraviny.“ Remy sešla pod schody a ustoupila kousek stranou, aby i její společníci měli dost místa. „Prosím, nechodte za bariéru. Toto je jedna z méně bezpečných částí domu.“

Pod schody byl lanem vyznačen čtverec o velikosti asi tři metrů čtverečních. Remyini hosté se nashromáždili kolem vyznačeného prostoru a ona zvedla lampu, aby lépe viděli. „Tady objevili těla.“

Sklep vedl ještě o dobrých patnáct metrů dál dozadu. O zeď byl v těchto místech opřen tucet objemných, ochozených kamenů vytržených z podlahy. V místě, kde dříve ležely, zely tmavé jámy vykopané metr hluboko do hlíny.

„Blíž k nim nesmíme,“ řekla Remy. Zvuk se ve sklepech hodně rozléhal, a tak mluvila potichu. „Těla byla odstraněna, ale v hlíně je dosud možné najít úlomky kostí. Majitelé domu nechtějí, aby se s nimi manipulovalo.“

Žena středního věku zaúpěla a přitiskla se ke své společnici.

„Všechny své oběti pochoval tady?“ zeptal se brýlatý muž.

„Všechny ne. Proto neznáme celkový počet jeho obětí. Tady se našlo dvacet devět těl. Z těchto vražd byl posmrtně usvědčen. Je však pravděpodobné, že jeho rukou skonalo daleko více cestujících a služebných. Badatelé mají různé teorie o tom, jak se jich zbavoval. Mohl je hodit do oceánu, pohřbít je někde mimo dům a jeden historik se na základě jedné z pikantnějších teorií domnívá, že jeho komplicem byl kuchař a některé oběti druhý den po vraždě posloužily jako oběd.“

Žena středního věku zaúpěla o něco hlasitěji. Remy stiskla rty k sobě. *Tuhle část jsem před ní asi neměla říkat.*

„Tady dole je příšerná atmosféra,“ zašeptala blondátá žena. „Taková... zlá.“

Remy si dlaní přejela po husí kůži na rukou. Sklepu nikdy nevěřila, a nejenom kvůli tomu, že pohyb tady nebyl bezpečný. V tom prostoru bylo něco neviditelného, co jí svíralo žaludek a tížilo její srdce. Ze stropu se na vlákně spustil osamělý pavouk, vznášel se jí přímo před obličejem a škubal nohama. „Vím, co tím myslíte. Jestli souhlasíte, vydáme se zpátky nahoru. Kuchyň je na druhé straně od vstupní haly.“

KAPITOLA PÁTÁ: Návrh

Po návštěvě sklepa byly lesklé dlaždičky, bronzové nádobí a široké lavice v kuchyni vítanou úlevou. Když Remy přešla k velkým termoskám a začala nalévat horkou čokoládu, slyšela, jak její hosté dýchají uvolněněji, a viděla, jak napětí v jejich ramenou povoluje.

„Gratuluji vám, že jste dnešní večer přežili,“ řekla při rozdávání hrnků s teplým nápojem. Ačkoli zde prováděla už dva roky, pořád ještě cítila jistou úlevu, když prohlídka dospěla ke konci.

„Jones vás přijede vyzvednout asi za pět minut. Dveře za vámi vedou na přední zahradu. Pokud byste si chtěli udělat nějaké fotografie před domem, teď je na to vhodná chvíle. A jestli potřebujete obejmout, stavte se za mnou. Má objetí jsou údajně na světové úrovni.“

Místnost naplnil šum rozhovorů. Brýlatý muž zůstal jen tak dlouho, aby dostal svůj šálek, poté z kapsy vytáhl foťák a rychle zmizel ze dveří. Následovaly ho obě ženy středního věku a jeden z mladých turistů, jenž vytáhl balíček cigaret. Remy se chystala na otázky od zbývajících návštěvníků.

Měla bohatou zkušenost s prací po nocích, ale její společníky fyzická námaha a pozdní hodina evidentně zmohly. Při rozhovoru se opírali o lavičku a vypadali utahaní, ale šťastní. Blondatá žena, která se na začátku prohlídky zdála být v rozpacích, se nyní nemohla přestat chichotat.

Do kuchyně se začaly vracet prázdné hrnky a zbylí hosté se přesunuli ven, kde čekali na dodávku. Remy naskládala hrnečky do dřezu a zkontrolovala své kapesní hodinky. Po odchodu hostů jí bude trvat hodinu, než uklidí a zamkne, a pokud by se vydala zpět do města hezkou procházkou, dorazí, zrovna když bude otvírat pekárna...

„Máte chvíli?“

Remy se polekala. Vysoký, tmavovlasý muž zůstal stát v temném rohu kuchyně. Omluvně se na ni usmál. „Promiňte, nechtěl jsem vás vystrašit.“

Bylo to vůbec poprvé za celou dobu, co promluvil. Jeho hlas byl překvapivě hluboký a velmi jasný. Remy se zasmála a přitiskla si ruku na bušící srdce. „Moje chyba, myslela jsem si, že všichni už jsou venku. Co byste rád?“

„Prohlídka se mi líbila.“ Muž spojil ruce za zády a přešel ke kredenci. „Musíte toho o tomto domě vědět hodně.“

„To ano.“ Remy mluvila přátelským tónem, ale na jejím společníkovi se jí něco nelíbilo. Nebyl uvolněný jako většina hostů po konci prohlídky. Zdálo se, že je naopak ještě strnulejší než během ní – téměř úzkostný. Očima přešel obsah kredence, ale bylo zřejmé, že ani nevnímá, na co se právě dívá.

Zatímco Remy odšroubovávala víko termosky, snažila se vzpomenout si, kdo ten muž je. V duchu procházela rezerváční formuláře a říkala si, že to musí být buď Mark, nebo Piers. Oba muži zadali místní adresy.

„Provádíte návštěvníky poměrně často, že?“ „Mark nebo Piers“ se stále upřeně díval na kredenc, ale koutkem oka se po ní ohlédl.

Remy vylila zbylé mléko z termosky do dřezu. „Během teplých měsíců každý týden. A během zimy podle toho, jak počasí dovolí.“

„A baví vás to?“

„Nedělala bych to, kdyby mě to nebavilo.“

Konečně se otočil, aby se jí díval do tváře. Jeho oči byly jasné a pronikavé. „Mám pro vás nabídku, přál bych si, abyste ji zvážila. Chtěl bych si vás najmout na delší soukromou prohlídku.“

Remy zamrkala. *Delší... soukromou... to nemá být neslušný návrh, že ne?* „Aha, děkuji, ale moje současná práce mi vyhovuje.“

Sáhl pro něco do kapsy saka. „Ještě jste ani neslyšela můj návrh.“

Remy polkla a podívala se směrem ke dveřím. „Dodávka tady bude každou chvíli. Nevydáme se ven?“

„Mark nebo Piers“ vytáhl z kapsy vizitku a podal ji Remy. Ta si kartičku beze slova vzala a podívala se na ni jen proto, aby zjistila, že jméno jejího společníka opravdu zní Mark. Na vizitce neměl uvedeno povolání.

„Chápu, že by bylo potřeba získat povolení majitelů domu,“ řekl. „Pokud jim předáte můj kontakt, domluví se s nimi.“

Remy se zamračila. „Počkejte, vy to myslíte vážně?“

Dvakrát zamrkal a sraštil obočí. „Nevtipkuji, jestli jste si to myslela. Velmi se zajímám o nadpřirozené jevy a zejména o fenomén tohoto domu. Chtěl bych ho tu chvíli studovat. Ideálně dva týdny.“

Remy chvíli trvalo, než přehodnotila svůj prvotní názor na muže, který stál před ní. Byl nápadně vysoký a hubený tak, že Remy připomínal elegantní kočku. Jeho strojený projev naznačoval, že ve společenských kontaktech není zběhlý, ale alespoň se nezdálo, že by byl blázen. „Dva týdny v tomto domě je opravdu hodně času.“

„To ano. Ale myslím si, že na seznámení s budovou by to byla ideální doba.“

„Jistě.“ Vzdálené praskání šterku na příjezdové cestě prozrazovalo, že Jones přijíždí pro své svěřence. „Dobře, předám váš kontakt majitelům, abyste to mohl probrat přímo s nimi.“

„Chtěl bych, abyste u toho byla i vy,“ udělal krok blíž a olízl si rty. „Určitě bych měl problém najít někoho, kdo je s historií domu obeznámen lépe než vy, a tak bych si přál, abyste byla mou konzultantkou. Svou nabídku jsem napsal na zadní stranu vizitky.“

Remy začínala mít pocit, jako by upadla do velmi zvláštního, matoucího snu. Otočila vizitku na druhou stranu a spatřila částku v dolarech napsanou černým inkoustem. Bylo to víc, než by ve své normální práci vydělala za tři měsíce. *Nepotřebuji ty peníze. Ale přesto...*

„Samozřejmě bych majitelům zaplatil také pronájem a nakoupil jídlo a veškeré další zásoby, které bychom mohli potřebovat.“ Markovy oči dál těkaly po kuchyni – po kamenných zdech, široké lavici a dlouhých kamnech. „Postarám se o všechny přípravy. Od vás bych potřeboval pouze to, abyste byla k dispozici a ochotná komunikovat s místními přízraky.“

Otočila vizitku, aby viděla celé jeho jméno: Mark Sulligent. „Sulligent... Vaše jméno je mi povědomé. Už jsme se někde potkali?“

„Možná znáte mého otce. Je chirurgem v Královské nemocnici prince Henryho.“

„Aha.“ Remy si vzpomněla, že o něm četla články v novinách. Odkáslala si. „Pane Sulligente, děkuji vám za nabídku. Nemohu ji přijmout, ale pošlu vám kontakty na nějaké další místní historiky.“

Jeho neklidné oči opět spočinuly na její tváři: „Ale ti nebudou dům znát tak dobře jako vy. Na domě jim *nezáleží*.“

Viděl jsem, jak jste se tvářila vy, když jste o něm mluvila. *Zářila* jste.“

Remy cítila, jak jí červenají tváře a uši. Před nutností odpovědět ji zachránilo ostré zatroubení klaksonu. Jones byl připravený vyrazit. „Měl byste jít. Mrzí mě, že vám nemůžu pomoci.“

Zdálo se, že Mark nemůže najít slova. Díval se střídavě z Remy na dveře a zpět a rychle mrkal. „Ani jste si to nerozmyslela. Jde o peníze? Můžu vám zaplatit víc.“

Teď už se Remyiny rozpaky mísily s rostoucím vztekem. „Podívejte se, já nechci být nezдовоřilá, ale nejde o peníze. Jde o to, že...“, kroutila se a hledala způsob, jak vyjádřit své pocity, aniž by ho urazila. „Sotva vás znám. Nemůžu jen tak strávit dva týdny s úplně cizím člověkem.“

Oči jí sklouzly dolů. Mark měl ruce napnuté podél boků a své dlouhé prsty svíral v pěsti a zase uvolňoval, jako by to byl nějaký reflex. Podívala se mu zpět do obličeje a na jeho ostrých rysech uviděla třpyt potu. Byl nervózní.

To kvůli mně? Proč?

Mark se jí nedíval do očí. Mluvil rychle, tiše a napjatě. „Omlouvám se, špatně jsem začal. Nebyli bychom tu sami. Už jsem kontaktoval médium i badatele zabývajícího se paranormálními jevy. A samozřejmě i vy si můžete kohokoli přizvat. V ideálním případě bych chtěl dát dohromady skupinu sedmi nebo osmi lidí otevřených nadpřirozeným jevům. Ale vaše znalost domu je neocenitelná. Pochybují, že by vás někdo mohl nahradit.“

Remy, stále rozčilená a zmatená, se opět podívala na vizitku. Neuváděla Markovu práci, pouze jeho adresu a telefonní číslo. Jones znovu zatroubil. Tentokrát zněl pronikavý vysoký tón několik vteřin.

„Popřemýšlím o tom,“ řekla Remy nakonec.

Markův napjatý výraz přešel do opatrného úsměvu. „Tak dobře. Dobře. Děkuji. Moje číslo máte.“